

Subjektivní stránka trestného činu

Sama skutečnost, že rozhodnutí o uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel nabylo právní moci, ještě neznamená, že byly naplněny všechny zákonné znaky trestného činu, zejména pak jeho subjektivní stránka. Naplnění subjektivní stránky lze dovodit, jestliže je z provedených důkazů zřejmé, že obviněný věděl o pravomocně uloženém zákazu činnosti a chtěl ho porušit, popř. byl srozuměn s jeho porušením.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1178/2009, ze dne 14.10.2009)

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání dovolání obviněného R. Š., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. 61 To 181/2009, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 44 T 12/2009, a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. 61 To 181/2009, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 44 T 12/2009, zrušují. Podle 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 44 T 12/2009, byl obviněný R. Š. uznán vinným trestnými činy maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák. a odsouzen podle § 171 odst. 1 tr. zák., § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na dva měsíce, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu stanovou podle § 59 odst. 1 tr. zák. na jeden rok. Podle § 49 odst. 1, § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obviněný označených trestných činů v jednočinném souběhu dopustil tím, že dne 15. 1. 2009 v 05.30 hodin v P., ulice W., řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Transit bez příslušného řidičského oprávnění, kde byl kontrolován hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství P., odbor služby dopravní policie, oddělení řízení dopravy, pprap. L. H. a nstržm. R. D., navzdory tomu, že rozhodnutím M. m. T., odborem správních činností - oddělením přestupků, č. j. MgMT-SČ 022834/PŘ/877/2008/Pd, ze dne 27. 5. 2008, které nabylo právní moci dnem 17. 6. 2008, mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu sedmi měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tedy do 17. 1. 2009, když toto rozhodnutí obviněný odmítl dne 30. 5. 2008 převzít.

Rozsudek soudu prvního stupně napadl obviněný odvoláním směřujícím proti výroku o vině i trestu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2009, sp. zn., 61 To 181/2009, bylo odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný R. Š. v zákonné lhůtě prostřednictvím obhájce dovolání v rozsahu odpovídajícím výroku o vině. Odkázal v něm na důvod dovolání uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a namítl, že rozhodnutí soudů spočívají na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Dovolatel soudům obou stupňů vytkl, že rezignovaly na posouzení naplnění subjektivní stránky obou trestných činů. Poukazoval zejména na nekoherentnost napadeného usnesení, kterou spatřoval v tom, že odvolací soud nejprve konstatoval, že obviněný věděl, co je obsahem zásilky, avšak v zápětí tento výrok relativizoval vyjádřením, že musel předpokládat, co je obsahem zásilky. Odvolací soud podle něj toliko konstatoval, že naplnil zákonné znaky skutkových podstat po objektivní i subjektivní stránce, aniž konkretizoval, v čem její naplnění spatřuje. Nesouhlasil se závěrem odvolacího soudu, ztotožnil-li se se závěrem, že právní moc rozhodnutí, kterým mu byl uložen trest zákazu činnosti, je podmínkou postačující k učinění závěru o naplnění subjektivní stránky trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák. Připustil, že taková podmínka je podmínkou nezbytnou, nikoliv však postačující, a to ještě ve vztahu k objektivní stránce trestného činu, nikoliv stránce subjektivní. Její naplnění je sice nezbytným předpokladem naplnění trestnosti (v objektivní stránce trestného činu), ale samo o sobě není předpokladem, jehož naplnění by bez dalšího vedlo k závěru o úmyslné formě trestného činu. Soudy nezkoumaly otázku, zda dovolatel věděl, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona a že tedy vykonává činnost, která mu byla zakázána. Samotné odmítnutí převzetí zásilky obsahující rozhodnutí správního orgánu samo o sobě neznamená, že alespoň věděl o uložení zákazu činnosti. V posuzovaném případě by podle jeho názoru přicházelo v úvahu nejvýše zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, poněvadž nevěděl, že svým jednáním může porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem způsobit (o uložení zákazu činnosti nevěděl), ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (kdyby zásilku neodmítl bezdůvodně převzít). Zdůraznil, že dokonce ani nevěděl, že proti němu bylo přestupkové řízení zahájeno, z čehož by mohl alespoň v hrubých rysech vytušit, že mu možnost uložení trestu zákazu činnosti hrozí, a v čemž by bylo spatřovat jeho pochybení, že se nezajímal o to, jaký je průběh, resp. výsledek tohoto řízení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 202/2006, 6 Tdo 733/2003, 5 Tz 261/2001) opakoval, že k trestnosti činu podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a § 180d tr. zák. nepostačuje, že pachatel byl pravomocně a vykonatelně uložen zákaz řízení motorových vozidel, ale že je též třeba, aby pachatel o tomto zákazu věděl, což s ohledem na způsob doručování ve správním řízení nemusí být vždy současně naplněno. Je-li rozhodnutí doručeno tzv. fikcí, naplnění subjektivní stránky je možno dovodit z „dalších okolností“, jimiž se ale odvolací soud nikterak nezabýval.

Obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení Městského soudu v Praze i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 zrušil a aby Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší státní zástupkyně se do konání neveřejného zasedání k dovolání obviněného nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Protože nebylo možné dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 tr. ř., dovolací soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodu uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a shledal, že dovolání je důvodné.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z dikce citovaného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní. Zpochybnění správnosti skutkových zjištění nelze zahrnout do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., proto je též dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, event. soudu odvolacího, a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva.

V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., přičemž nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn relevantně. Z hlediska napadeného usnesení a obsahu dovolání je významná otázka, zda byly naplněny zákonné znaky trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (soud prvního stupně nepřesně uvádí maření výkonu úředního rozhodnutí) podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák. po stránce subjektivní, tj. zda bylo prokázáno úmyslné zavinění.

Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. se dopustí, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím, že vykonává činnost, která mu byla zakázána.

Trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák. se dopustí, kdo řídí motorové vozidlo, ačkoliv není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona. Zvláštním zákonem je míněn zákon č. [361/2000 Sb.](#), o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

Podstata jednání obviněného spočívala podle zjištění soudů v tom, že dne 15. 1. 2009 v 05.30 hodin v P., ulice W., řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Tranzit bez příslušného řidičského oprávnění, poněvadž rozhodnutím M. m. T., odborem správních činností - oddělením přestupků, č. j. MgMT-SČ 022834/PŘ/877/2008/Pd, ze dne 27. 5. 2008, které nabylo právní moci dnem 17. 6. 2008, mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu sedmi měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tedy do 17. 1. 2009, když toto rozhodnutí obviněný odmítl dne 30. 5. 2008 převzít. Z tzv. právní věty výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně vyplývá, že považoval za naplněné zákonné znaky označených trestných činů spočívající v tom, že obviněný jednak mařil výkon rozhodnutí státního orgánu tím, že vykonával činnost, která mu byla zakázána, jednak řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel. Jakkoliv právní věta uvedená jako druhá v pořadí nekoresponduje se zněním skutkové podstaty trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák., není tento nedostatek pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí určující, je však třeba na něj upozornit. Stejně tak nelze pominout nepřesné právní posouzení skutku též jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., ačkoliv správně měl být označen jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., jak na to již bylo ostatně upozorněno.

Zavinění (obligatorní znak subjektivní stránky trestného činu) je vnitřní, psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu. K trestnosti činu podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. i podle § 180d tr. zák. je třeba úmyslného zavinění (§ 3 odst. 3 tr. zák.).

Trestný čin je podle § 4 tr. zák. spáchán úmyslně, jestliže pachatel

a) chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeném porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem (úmysl přímý), nebo

b) věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn (úmysl eventuální).

Soudy obou stupňů dospěly k závěru, že obviněný se trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. i řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění se podle § 180d tr. zák. dopustil minimálně v úmyslu eventuelním podle § 4 písm. b) tr. zák.

Soud prvního stupně se v odůvodnění svého rozsudku otázkou zavinění explicitně nezabýval, reagoval však na obhajobu obviněného, že nevěděl o uložení zákazu činnosti s argumentem, že mu příslušné rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno. V této souvislosti zevrubně zdůvodnil, proč pokládá za správné zjištění, že rozhodnutí, kterým byl obviněnému uložen mimo jiné i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu sedmi měsíců, nabylo právní moci dne 30. 5. 2008. S odkazem na příslušná ustanovení správního řádu (nesprávně uvádí zákon č. [71/1967](#) Sb., ačkoliv s ohledem na dobu vedení správního řízení jde o zákon č. [500/2004](#) Sb.) zdůraznil, že obviněný dne 30. 5. 2008 bezdůvodně odepřel přijetí písemnosti obsahující rozhodnutí, ačkoliv byl o právních důsledcích takového jednání poučen, pročez rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 6. 2008. Soud prvního stupně na podkladě této úvahy „považoval obhajobu obviněného za vyvrácenou a hodnotil ji jako účelovou, učiněnou ve snaze vyvinut se z deliktního jednání kladeného mu za vinu“ (strany 3, 4 rozsudku).

Odvolací soud též akcentoval, že přes poučení pracovníci pošty, že nepřevzatá zásilka se považuje za doručenou, trval obviněný na tom, aby zásilka prošla patnáctidenní úložní dobou, a nechtěl, aby zásilka byla vrácena ihned. Dovožoval, že je evidentní, že obviněný věděl, co je obsahem zásilky a že je také evidentní, co bylo motivem jeho jednání. K odvolací námitce nedostatku formy zavinění konstatoval, že s ní nelze souhlasit. Obviněný podle jeho názoru „musel předpokládat, co je obsahem zásilky, a v případě řízení motorového vozidla dne 15. 1. 2009 musel také předpokládat, že tímto jednáním může porušit zájem chráněný trestním zákonem a s tímto následkem byl také srozuměn“. Odvolací soud se proto ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že obviněný jednal minimálně v úmyslu nepřímém a pohnutkou jeho jednání byla naprostá nekázeň a nerespektování rozhodnutí státního orgánu (strana 2).

Obviněný s tímto právním závěrem soudů nesouhlasil. Namítl, že právní moc rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz činnosti, je sice nezbytným předpokladem naplnění trestnosti (objektivní stránky trestného činu), ale není samo o sobě předpokladem, jehož naplnění by vedlo k závěru o úmyslné formě zavinění. Vytkl, že soudy se vůbec nezabývaly otázkou, zda věděl, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona a že tedy vykonává činnost, která mu byla zakázána. Podle jeho názoru by v úvahu přicházelo zavinění nejvýše ve formě nevědomé nedbalosti, neboť o uložení trestu zákazu činnosti sice nevěděl, ač o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, kdyby zásilku neodmítl bezdůvodně převzít. Shrnuje, že pro trestnost činu podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a § 180d tr. zák. nepostačí, že pachatel byl pravomocně uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, ale je také třeba, aby pachatel o tomto zákazu věděl, což s ohledem na způsob doručování rozhodnutí ve správním řízení nemusí být vždy současně naplněno.

Dovolací soud shledal, že námitky obviněného není možné označit za neopodstatněné.

K naplnění skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. je nezbytné, aby rozhodnutí, kterým byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti, nabylo právní moci. Tato okolnost ostatně nebyla zpochybněna ani rozhodnutími soudů, ani dovoláním obviněného. Nutno dodat, že stejný předpoklad je třeba v posuzovaném případě splnit i ve vztahu k naplnění skutkové podstaty trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského

oprávnění podle § 180d tr. zák., poněvadž držitelem řídicího oprávnění ve smyslu ustanovení § 180d tr. zák. o trestném činu řízení motorového vozidla bez řídicího oprávnění není osoba, která pozbyla řídicího oprávnění podle § 94a odst. 1 zák. č. [361/2000](#) Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s ohledem na to, že jí byla příslušným správním úřadem v řízení o přestupku uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel (k tomu stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2007 publikované pod č. 2/2008-I. Sb. rozh. tr.).

Obviněnému nutno přisvědčit, že samo o sobě zjištění, že rozhodnutí o uložení sankce zákazu řízení všech motorových vozidel nabylo právní moci, je sice podmínkou nezbytnou k naplnění objektivní stránky obou uvedených trestných činů, ale není podmínkou dostačující též k vyslovení přesvědčivého závěru o tom, že byla naplněna i subjektivní stránka těchto trestných činů. Jinými slovy řečeno, že rozhodnutí o uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel nabylo právní moci, ještě neznamená, že byly naplněny všechny zákonné znaky trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. a řízení motorového vozidla bez řídicího oprávnění podle § 180d tr. zák., jmenovitě pak jeho subjektivní stránka. Naplnění subjektivní stránky těchto trestných činů bude možné dovodit, jestliže je z provedených důkazů zřejmé, že obviněný věděl o pravomocně uloženém zákazu činnosti a chtěl ho porušit, popř. byl srozuměn s jeho porušením. Lze tak dovodit např. z toho, že obviněný věděl o zahájení přestupkového řízení, znal povahu projednávaného přestupku, byly vůči němu už učiněny úkony k odnětí příslušného oprávnění, třebaže odmítl rozhodnutí o uložení sankce zákazu řízení motorového vozidla převzít, apod. (k tomu srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 T 261/2001 publikovaný pod č. [8/2003](#) Sb. rozh. tr., shodně též usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 202/2006 aj.).

V tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně nejsou zahrnuty skutkové okolnosti, které by byly relevantní z hlediska právního závěru o formě zavinění obviněného; zjištění, že obviněný odmítl předmětné rozhodnutí M. m. T., odboru správních činností – oddělení přestupků, převzít, nelze označit za zjištění dostačující k vyslovení závěru o jakémkoliv formě zavinění. Ačkoliv soudy obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí konstatují, že obviněný se trestných činů dopustil nejméně v úmyslu eventuálním podle § 4 písm. b) tr. zák., nelze jejich argumenty označit za dostačující a přesvědčivé. Soud prvního stupně se podrobněji vypořádal toliko s otázkou právní moci předmětného rozhodnutí, přičemž své rozhodnutí i v tomto ohledu zatížil pochybením, opřel-li je o zákon č. [71/1967](#) Sb., ačkoliv správně měl vycházet z ustanovení § 20 a § 24 zákona č. [500/2004](#) Sb., správní řád. Odvolací soud nad rámec jeho úvah uvedl, že je evidentní, že obviněný věděl, co je obsahem zásilky, aby vzápětí v reakci na námitku nedostatku formy zavinění konstatoval, že „musel předpokládat, co je obsahem zásilky, a v případě řízení motorového vozidla dne 15. 1. 2009 musel také předpokládat, že tímto jednáním může porušit zájem chráněný trestním zákonem a s tímto následkem byl také srozuměn“. Žádný ze soudů neuvedl konkrétní okolnosti a důkazy svědčící ve prospěch závěru, že obviněný věděl o pravomocně uloženém zákazu činnosti a chtěl ho porušit, popř. byl srozuměn s jeho porušením.

V dalším řízení na soudu prvního stupně bude, aby otázce zavinění a jejímu zdůvodnění věnoval náležitou pozornost. Nezbytné bude, aby se podrobněji vypořádal s obsahem přestupkového spisu M. m. T., odboru správních činností – oddělení přestupků, sp. zn. MgMT-SČ 022834/PŘ/877/2008/Pd, vzal v úvahu povahu projednávaných přestupků ze dne 30. 1. 2008 a 28. 2. 2008, okolnosti spojené s předvoláním, zahájením řízení o přestupcích, sdělením obvinění, rozhodnutím, aby se zabýval otázkou, zda mohl uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel opodstatněně očekávat, a konečně aby nepominul ani podání stížnosti obviněného proti správnímu rozhodnutí ze dne 27. 5. 2008 až dne 15. 1. 2009 poté, co byl kontrolován hlídkou Policie České republiky v P. a bylo mu doručeno předmětné rozhodnutí M. m. T., odboru správních činností – oddělení přestupků. Současně bude vhodné ověřit, zda byl obviněný příslušným správním orgánem kupř. vyzván k odevzdání

řidičského průkazu po právní moci rozhodnutí, jímž mu byla sankce zákazu řízení motorových vozidel uložena, případně provést další důkazy směřující k objasnění obviněným zpochybňovaného úmyslného zavinění. Poté na soudu prvního stupně bude, aby provedené důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu v souladu se zásadou obsaženou v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a aby učinil a odůvodnil jim odpovídající skutkové i právní závěry. Dospěje-li po doplnění dokazování a hodnocení důkazů k nezměněnému závěru o vině obviněného, bude nezbytné upřesnit skutková zjištění tak, aby v nich měla oporu i zákonem požadovaná úmyslná forma zavinění (k tomu např. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 460/04).

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. napadené usnesení Městského soudu v Praze i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 zrušil (§ 265k odst. 1 tr. ř.). Zrušil současně také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu (§ 265k odst. 2 tr. ř.). Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (§ 265l odst. 1 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)